

Szilágyi Nina, színésznő, sz. 1842-ben, megh. 1859 aug. 5-én, Arácson, Balatonfüred mellett. Karacs Teréz miskolci nőveldejében tanult és korán lépett a színpályára, Kaposvárott, majd Veszprémben működött. Sirkőfelirata:

„Szilágyi Nina a reményvirág,
A szellemdús színésznő s honleány,
Rövid szerep után tavaszkorán,
Elhunyvva hervad a föld sirporán.
Hű anyja s a testvéri szeretet
és Thália sóhajt e sír felett.

Élt 17 évet.”

Szilágyi Ödön, (somlyói és óvári) hirlapíró, sz. 1902 ápr. 3-án, Veszprémben. Budapesten végezte gimnáziumi tanulmányait, azután hirlapíró lett. 1919-ben a „Szinházi Világ”, 1921-1927-ig a „Szinházi Élet” munkatársa. 1928 óta a „Déliab” helyettes szerkesztője.

Szilágyi Pál, (szilágyosmloi és horogszeghi) úttörő színész, sz. 1793 szept. 9-én, Pesten, megh. 1874 jun. 19-én, u. o. Atyja gazdatiszt volt. Még tanulógyermek volt, mikor anyai nagybátyja: Kelemen László, első magyar színigazgató náluk volt látogatóban, aki a fogékonylelkű gyermek előtt annyit beszélt az állandó színészetéről, hogy a fiu megfogadta: mihamarabb színésszé lenni. Fogadását meg is tartotta és 1806-ban színésszé lett, Pesten, ahol két esztendeig ingyen játszott. Utána 20 frtos fizetésbe lépett, a mit azonban a sanyarú viszonyok miatt nem kapott meg. „Maga várhat — mondogatta neki a pénztáros — magának van mit enni, mert itt vannak a szülei, de a többieknek senkije sincs és éhen halnak, ha nem adok nekik néhány krajcárt”. Később huszártiszt volt, (1812) harcolt Napoleon ellen s az egyesültek seregében részt vett a párizsi bevonulásban is. 1818-ban ismét folytatta pályáját. Székesfehérvárott, majd 1823-ban Kilenyi Dávidnál játszott, akitől megválva, Erdélybe ment. 1835-ben Budán volt, 1837-ben a Nemzeti Színház tagja lett, a hol a drámában, vígjátékban, operában egyaránt jelentékeny tényező volt. Alakítása mindig jellegzetességéről volt ismeretes.

A tollforgatásban is remekelt. 1863 jun. 23-án jubilált a „Lecouvreur Adrienne”-ben, Michonet szerepében; a jubiláris darabban leánya, Bulyovszkyné is fellépett. Élményeit megírta a „Nefejejts” 1859 és 60-iki évfolyamaiban: „Egy nagyapa regéi unokáinak” c. alatt. Naplóját leánya adta sajtó alá. Megjelent 1854 ápr. havában (Ismerteti a „Hölygfutár”, 1854 ápr. 24.) Hires füttyös volt, és e művészetét felette nagyra becsülte, ugyannyira, hogy a sok Szilágyi közül megkülönböztetésül a „füttyös” melléknevet írta neve alá. Ő volt a Nemzeti Színház első nyugdíjas tagja. A „Sevillai borbély”-ban Basiliót kiválóan játszotta. Pedáns kómikus volt, hosszú vékony alakkal, kifejező arccal. Testvére volt a közcélokra tett, nagyszerű hagyományairól ismert Szilágyi István, (L. o.) gazdag gombkötőnek. Sokat látott, tapasztalt s valóságos adomatár volt. Katonakorában leesett a lóról, betörte a mellét, emiatt folyton köhögött, de azért énekelt és 84 évet élt. Jókedvűen, elégedetten. Aggkoráig szeretett választékosan öltözködni. Kassai művezetőkoraiban franciából fordított operaszövegeket. Veje (Bulyovszky Gyula) lapjában elmes adomákat közölt. Leánya szeretettel gondoskodott róla, a házában adott neki lakást s vendégszerepléseit hetekre félbeszakította, hogy agg atyja mellett lehessen. Egy fiut — Szilágyi Béla (L. o.) színészt és özvegyet is hagyott hátra. A kerepesi temetőbe temették el. Főbb szerepei: „Havasi rémkirály”, Rumpelkopf „Embergyülölő”, Bartoló „Sevillai borbély”, Ecetesi „Garabonciás diák”, Orbassa „Táncrend”, Ács „Kézművesek lakozása”, Sugó „Kean”, Bolzmann „Veszedelmes nagynéne”, Póstamester „Két pisztoly”, Schwarcz „Liliomfi”, Presser „Falura kell menni”, stb. Színműfordításai: „A bűvár”, daljáték 2 felv. Németből ford. Zenéjét Kreutzer Konredintől, Kassán 1830-ban adták elő. „Marie, vagy az elrejtett szerelem”, érzelmes vj. 3 felv. Castellí után ford. Zen. szerz. Herold. Budán, 1835 szept. 29-én került színre. „Messinai hölgy”, szomj. 4 felv. Schiller után Budán, 1836 jan. 23-án volt a bemutatója. „A portici-i néma”, opera 5 felv. Irta: Scribe, zenéje Auber-tól